

μᾶλλον. Σεβόμενος ὁμῶς τὸ αἶσθημά της οὐδέποτε ὠμίλησεν αὐτῇ περὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Μετά τινες ἡμέρας ὁ σὶρ Ἑρρίκος μετακληθεὶς εἰς Λονδὶνον ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ· ἀπεχωρίσθη δὲ ἀπὸ τῶν φίλων του μετὰ πολλῆς λύπης, διότι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν μελαγχολίαν του εἶχε λησμονήσει, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν θλίψιν των εἶχε συναισθανθῇ.

Μετά τινα καιρὸν ὁ δὸν Ἐστεβάν ἔγραψεν εἰς τὸν σὶρ Ἑρρίκον, ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε τί ἀπέγεινεν ἡ Κάρμεν καὶ ὁ Ἐμμανουήλ, ὅτι ὁμῶς πάντες ἐπίστευον ὅτι οὗτος εἶχε στείλει τὸ διὰ τοῦ ἵππου ἐκεῖνο μήνυμα. Ἡ Εὐσέβεια ἐπίστευεν ὅτι ὁ διάβολος, τιμωρῶν τὴν ἀγνωμοσύνην των, τοὺς ἤρπασε. Προσέθετο δὲ ὁ δὸν Ἐστεβάν ὅτι ἡ Εὐσπλαγχνία δὲν θέλει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ὅτι ἡ Λύπη δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὴν ἀδελφὴν της.

Μετά δέκα ἔτη ἀξιωματικὸς τις τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ, συστατήριον ἔχων πρὸς τὸν δὸν Ἐστεβάν, ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαύλεως τοῦ Σάντα Ρόζα. Ἐλθὼν δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶδε τυφλὸν γέροντα καθήμενον περὶ τὴν πύλιν μεταξὺ δύο ὠραιότατων καλογραιῶν. Ὁ ξένος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοφροσύνης, μεθ' ἧς ἄλλοτε καὶ ὁ σὶρ Ἑρρίκος. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἔρημον τὰ πράγματα δὲν μεταβάλλονται, ὁ ἀξιωματικὸς εὔρε τὰ πάντα ὅπως τὰ εἶχε περιγράψει ἐκεῖνος. Μόναί αἱ μικραὶ δορκάδες ἔλειπον. Καὶ ὅτε ἡτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ τί γίνονται, εἶδε, διαβαίνων ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας, μικρὸν περιδέραιον κρεμάμενον πρὸς τὸ ἱερὸν βῆμα. Καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἦτο ἐν τῶν δύο ἐκείνων τὰ ὅποια, ὡς εἶχεν εἰπῇ ὁ σὶρ Ἑρρίκος, κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ, ἐσιώπησε· διότι ἐγίνωσκεν ὅτι περὶ τῶν προσφιλεστέρων εἰς τὰς γυναῖκας ἐνθυμήσεων, αὐταὶ οὔτε ὁμιλοῦσιν οὔτε πρέπει νὰ ὁμιλῇ ἄλλος εἰς αὐτάς. Ἀλλ' ὅτε μίαν τῶν ἡμερῶν ἀνέφερε τι περὶ τῆς μεμονωμένης καὶ ἐρημικῆς ζωῆς τῶν δύο ἀδελφῶν·

— Νεωτέρᾳ οὖσα, ἀπεκρίθη ἡ Εὐσπλαγχνία, ὑπεβλήθην εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας καὶ σήμερον ἔτι πᾶσχω. Καὶ ὁμῶς εὐχαριστοῦμαι συζῶσα μὲ τὴν λύπην μου. Τοῦτο ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· διὰ τί νὰ πράξω διαφορετικά;

(Ἐκ τῆς Revue des Deux Mondes.)

ΕΟΡΤΑΙ ΙΝΔΙΚΑΙ.

Αἱ εορταὶ Σνάν Γιάτρα καὶ Ροῦθ Γιάτρα, τασσόμεναι μετὰ τῶν πρώτων ἐν Ἰνδίᾳ, ἀποτελοῦσι τὰ περιώνυμα κρόνεια τοῦ Ἰαγγερνώ, εἰς ᾧ συρρέουσι μυ-

ριάδες Ἰνδῶν πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας. Γυναῖκες, φέρουσαι ἐπ' ὤμου τὰ βρέφη αὐτῶν, ἔρχονται μακρόθεν πεζαί, διατρέχουσαι 30 καὶ 40 μίλια τὴν ἡμέραν· τὰς δὲ νύκτας, τὰς πρὸ τῆς τελευτῆς, πάντες οἱ δρόμοι εἶναι μεστοὶ ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων κοιμωμένων εἰς τὸ ὑπαιθρον. Κύριος σκοπὸς τῆς εορτῆς ταύτης ὑπῆρξεν ἀπ' αἰῶνος ἡ ἐξάπλωσις καὶ συντριβὴ πολλῶν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ Ἰαγγερνώ· εἰ δὲ καὶ ἀπηγόρευσε τὸ ἀπάνθρωπον τοῦτο ἔθιμον ἡ βρετανικὴ ἐξουσία, ὁμῶς οἱ ἐνθεομανεῖς εὐρίσκουσι τρόπον νὰ τηρῶσιν αὐτό. Ἰδοὺ δὲ πῶς διηγείται τὰ περὶ τούτου αὐτόπτης Ἀγγλος·

« Ἡ εορτὴ ἤρξατο τὴν 18 Ἰουνίου, ἡμέραν Κυριακὴν, καθ' ἣν οἱ ἱερεῖς ἐξήγαγον τὸν θεὸν ὅπως λούσωσιν αὐτὸν, ἐτελείωσε δὲ τὴν 6 Ἰουλίου ἐπαυελθόντος τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ μυρίων χειρῶν συρομένου, εἰς τὴν πρώτην θέσιν. Εἶδον καὶ τὰς δύο ταύτας τελευτάς, ἐκ δὲ τῆς περιγραφῆς μανθάνομεν πῶς οἱ Ἰνδοί, διὰ τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ὁποίων καταβάλλομεν τόσους ἀγῶνας, ἐκπληροῦσι τὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν εἴκοσι μίλια μακρὰν τῆς πρωτευούσης τοῦ κράτους.

« Τὰς εορτάς οἱ κάτοικοι τῆς Βεγγάλης συνειθίζουσι νὰ τρώγῳσι κατὰ κόρον ζυμαρικά, καὶ νὰ θορυβῶσιν ὅλη δυνάμει. Τὴν πρώτην λοιπὸν ἡμέραν τῆς εορτῆς καὶ ἔφρχον καὶ ἐθαυρόβησαν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον, ἐνῷ ἡ θερμοκρασία ἦτο τοιαύτη, ὥστε βεβαίως εὐρωπαϊὸς ἤθελε πέσει κεραυνόπληκτος· ἡ γῆ ἔκαιεν ὡς πῦρ.

« Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ συνοδίᾳ τις ἐλθοῦσα διέσχισε τὰ πλήθη. Καὶ πρώτοι μὲν ἐπορεύοντό τινες, (τῶν ὁποίων προηγεῖτο ἐτερόφθαλμος γέρων ὁμοιάζων πρὸς ληστήν) φέροντες ἀργυρὰς ράβδους· μετ' αὐτοὺς δὲ ἤρχετο φάλαγξ *λάττε οὐαλλά*, ἥτοι ἀνδρῶν κρατούντων ράβδους, ὅπως ἀπομακρύνωσι τὰ πλήθη· εἶτα μουσικοὶ τινες, καὶ ἐπὶ τέλος ἐκεῖνος τὸν ὅποιον πάντες περιέμενον μὲν ἀνυπόμονοι, ὑπεδέχθησαν δὲ μετὰ σεβασμοῦ, συνανοῦντες τὰς χεῖρας καὶ ἀναβιβάζοντες αὐτὰς ἱκετευτικῶς εἰς τὸ μέτωπον, ὁ θεὸς λέγω Κρίσνας. Ἦτο δὲ μικρὸν ξύλινον ἀγαλμάτιον, φέρον ἐνδυμα πολυχρώματον, πεζίζον αὐλὸν, καὶ καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑπὸ οὐρανίσκον ἀποτρέποντα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου μὴ φλογίσωσι τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν. Μετὰ ταῦτα ἤρχετο πλῆθος ἄπειρον λαοῦ, τὸ ὅποιον συνώδευεν ὠρυόμενον τὸν θεόν. Ἐπὶ τέλος ὁ Κρίσνας ἐφθασεν εἰς εὐρύχωρον πλατεῖαν, ὅπου μέγας ἀριθμὸς Ἰνδῶν ἐπροσκύνουν μεγάλα ξύλα ἀνθρωποειδῆ κόκκινα καὶ κίτρινα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπῆρχε καὶ τερατώδης κεφαλή, ἀφ' ἧς ἐκρέματο χάλκινος βραχίων ἔχων τὴν παλάμην ἀνοικτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ εὐσεβεῖς

ἔρριπτον νομίσματα, ἅτινα μετεβίβαζον εἰς τὰ βαλάντια αὐτῶν οἱ ἱερεῖς. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἦτο ἡ τοῦ Ἰαγγερνώ. Ἐρωτήσας Ἰνδὸν τινα τί ἀπογίνονται τὰ συναθροιζόμενα χρήματα, εἶδον εἰς ἀπάντησιν τὴν χεῖρα αὐτοῦ τεινομένην πρὸς ἐμὲ καὶ ζητοῦσαν ἐλεημοσύνην.

» Ἐνίοτε ἰσχνός τις ἐρχόμενος εἰκίνει τὰς μαύρας αὐτοῦ χεῖρας, δίδων οὕτω σύνθημα κραυγῶν· καὶ τὰ πλήθη ὑπήκουον ἀμέσως, ἀτενίζοντα ἡλιθίως τὸν θεόν. Οἱ πωληταὶ τῶν ζυμαρικῶν εὐρίσκοντο εἰς ἀδιάκοπον ληψοδοσίαν, πωλοῦντες καὶ χονδροειδεστάτας εἰκόνας ζώων. Ὅσάκις δὲ παρετήρουν οἱ ἱερεῖς ὅτι ἐψυχραίνετο ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡλαττοῦτο ὁ ἀριθμὸς τῶν ῥιπτομένων εἰς τὴν θείαν παλάμην, ἐξῆπτον αὐτὸν διὰ τυμπάνων καὶ ταμιτᾶμ. Ὅτε δὲ οἱ ἱερεῖς ζητήσαντες ὕδωρ ἐκ τοῦ Γάγγου κατέχεον ἐπὶ τοῦ Ἰαγγερῶ, τὸ πλῆθος ἀφῆκε φωνὰς οὐρανομήκεις, τὰ νομίσματα ἐξέρίπτοντο ἀφθονώτερα, καὶ ὁ θεὸς ἐφάνη ἐξυλεωθεὶς. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔπεσε ῥαγδαία βροχή, καὶ τὰ πλήθη ἐβουθίσθησαν εἰς τὸν πηλόν.

Ἡ καὶ μέχρι μὲν τούτου ἡ ἑορτὴ ἦτο κωμικὴ τὴν Τετάρτην ὅμως μετεβλήθη εἰς ἀπειχθῆ τραγωδίαν, ἀλλὰ ὅσον οὐτε νὰ φαντασθῇ τις δύναται.

» Τὰ πλήθη τὴν ἡμέραν ταύτην ἦσαν πολυαριθμότερα, καὶ εἰς πάντας τοὺς δρόμους ὑπῆρχον ἐργαστήρια πλήρη ζυμαρικῶν καὶ ἐλεεινῶν εἰκόνων τοῦ Ἰσχυερῶ, τοῦ Κρίσνα καὶ ἄλλων θεῶν. Ἐπωλοῦντο δὲ καὶ συρίκτραι, καὶ ταμπάκ, καὶ ἰχθεῖς βρωμερώτατοι, καὶ σαπράι ὀπῶραι· ἀλλὰ καὶ ἵπποι περιστρεφόμενοι, καὶ γυναῖκες αἰσχροτάται τὸ εἶδος, τραγωδοῦσαι μονότονα καὶ ὑπόβρινα ᾄσματα, καὶ πανοράματα παριστῶντα τὴν παγκόσμιον ἔκθεσιν, καὶ ἀκροῶνται ἐκάλλυνον τὴν πανήγυριν.

» Τὸ κυριώτερον ὅμως μέρος τῆς συῖρος, ἦτο ἐκείνο ὅπου ἔκειντο αἱ δύο ἄμαξαι τοῦ Ἰαγγερῶ, ὁμοιάζουσαι πρὸς μέγιστα περαπήγματα, ἐξήκοντα ποδῶν ὕψος καὶ ἀλλόκοτον σχῆμα ἔχουσαι, καὶ καταφορτισμέναι πανταχόθεν δι' εἰκόνων. Διηροῦντο δὲ αἱ ἄμαξαι αὗται εἰς τέσσαρα πατώματα, κατεχόμενα ὑπὸ βραχυμάνων καὶ τῶν φίλων αὐτῶν. Μεγάλα εἰδωλα ἴσταντο εἰς τὰς γωνίας καὶ δύο μακρότατα σχοινία ἐκρέμαντο εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἑκατέρας τῶν ἄμαξων, αἵτινες ἔκταντο ἐπάνω ἐξ βαρυτάτων τροχῶν.

» Ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰ πλήθη περιεκύκλουν τὰς ἀμάξας, μικρὸν ἀπεχούσας ἀλλήλων· μετέβαινον δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς τι παρακείμενον παράπηγμα πρὸς λατρείαν ἀσέμνων εἰκόνων, τὰς ὁποίας περικαλύψαντες μετὰ ταῦτα ἀνῆρτησαν εἰς τὰς ἀμάξας.

² Τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐκρότησεν ἤχος ὀργάνου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πρώτης ἀμάξης, καὶ μεταξὺ μεγάλων κραυγῶν ἐφάνη αὐτοπροσώπως

ὁ Ἰαγγερνὸς, φορῶν κόκκιναν, ὄντινα δέσαντες διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν σχοινίων ἀνυψώσαν οἱ βραχμᾶνοι, ἀνασύροντες ὅλην δυνάμει εἰς τὰ πατώματα. Μετὰ δὲ ταῦτα κατεβίβασαν εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ ἀπεκάλυψαν αὐτὸν προσκυνοῦντος τοῦ πλήθους. Ἦτο δὲ αἰσχροτάτος τὴν ὄψιν, καὶ εἶχε τρεῖς μεγίστους στρογγύλους ὀφθαλμοὺς ἐντὸς κύκλου λευκοῦ. Ἦτα ἔφεραν καὶ νέον θεόν, τὸν ὁποῖον ἀνυψώσαντες ἔθεσαν εἰς κατώτερον μέρος, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως οὗ παρεγεμίσθη ὑπὸ θεῶν ἡ ἄμαξα.

» Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τὸ πλῆθος ἐρρίπτεν ἄνθη καὶ δῶρα εἰς τοὺς βραχμάνοους, ἀνθρώπους ῥυπαροὺς καὶ χυδαίους, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέροντας τοῦ ὄχλου, ὅτι ἔφεραν λευκὰ ῥάκη ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὅτε δὲ ἐτοποθετήθησαν οἱ θεοί, ἔφεραν δύο ξυλίνους ἵππους, τὸν μὲν λευκὸν, τὸν δὲ κυανοῦν, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἀπέραντον οὐρὰν, καὶ ἔζευζαν εἰς τὴν ἅμαξαν. Ἀνέβη δὲ ἐπὶ τῶν θυμοειδεστάτων τούτων ὑποζυγίων καὶ ἀνὰ εἰς βραχμᾶνος.

» Ἀδύνατον νὰ παραστήσω ἀκριβῶς τὰ μετὰ ταῦτα γενόμενα. Πλησιέστατα τῆς ἀμάξης ἔκειτο μεγίστη πεπαλκισμένη οἰκία, ὅπου γυναῖκες τινὲς ἔβλεπον διὰ τῶν δικτυωτῶν, ἐνῶ ἄλλαι, φυλασσόμεναι ὑπὸ γέροντός τινος κερβέρου, ἦσαν ἐπὶ τοῦ δώματος. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Ἰαγγερνώ, πλήρης καὶ αὐτὸς γυναικῶν. Ὁ δρόμος δι' οὗ διήρχετο ἡ ἄμαξα ἐφράσσετο ὕλος ὑπὸ τῶν ὄχλων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἰνδοὶ εἶναι εἰς ἄκρον ἀκάθαρτοι καὶ ἀλείφονται ἐλαίῳ τὸ σῶμα, ἡ πυρίκαυστος ἀτμοσφαῖρα καθίστατο ἀνυπόφορος. Ὅτε δὲ χιλιάδες ταμῖται ἤρχισαν νὰ κρατῶσι συνηχοῦσαι μετὰ τῶν φωνῶν τῶν βραχμάνων, θηριώδης συγκίνησις ἐκυρίευσεν τοὺς ὄχλους ἐκείνους, οἵτινες ὁρμήσαντες πρὸς τὰ σχοινία διηγωνίζοντο τίς πρῶτος νὰ σύρῃ τὸν θεόν. Καὶ ἐνῶ ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἦσαν 200 περίπου ἄνθρωποι, οἱ σχοινοθήραι θὰ ἦσαν καὶ ὑπὲρ τοὺς 4000. Ἀλλ' εἰς μάτην ἔσυραν τὴν ἄμαξαν, διότι, ἰσταμένη ἐκεῖ ἀκίνητος πρὸ ἐνὸς ὕλου ἔτους καὶ βυθισθεῖσα εἰς τὴν γῆν ἐνεκα τοῦ βάρους, οὐτ' ἐσειέτο. Οἱ βραχμᾶνοι ἐβόων καὶ ἐχειρονόμουν. Ἐπὶ τέλους τὰ πλήθη ζευχθέντα ἔσυραν ὅλα ἐνταυτῷ, καὶ ὁ ὕγκος ἐκεῖνος σεισθεὶς ὀλίγον ἔτριξεν ὥς ἂν ἦτο ἔμψυχος· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐστάθη. Οἱ βραχμᾶνοι ἤρχισαν ἐκ νέου, καὶ ἡ ἄμαξα κινηθεῖσα καὶ προχωροῦσα συνέτριβεν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐμολύνετο ὑπὸ σαρκῶν καὶ αἵματος.

» Τὰ πλήθη ἦσαν ἐξω φρενῶν· συνωθοῦντο, ἐδέ-
ροντο, ἠγωνίζοντο ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν ἅμαξαν.
Οἱ πλησιέστεροι, κύπτοντες ἐβλεπον τοὺς τροχοὺς,
καὶ ἀνηγείροντο ἐντρομον ἔχοντες τὸ ἦθος. Ἐκυψα
δὲ καὶ ἐγὼ καὶ εἶδον ὑπὸ τοὺς τροχοὺς γραῖαν αἰ-
ματόφυρτον, τῆς ὁποίας ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν ἦτο

κεκομμένος. Οὐδείς ἐβόηθει αὐτὴν θέλουσιν ν' ἀνε-
γερθῇ· ὁ μὲν ὄχλος ἠτένιζεν αὐτὴν ἡλιθίως, οἱ δὲ
βραχμῶνοι ἠδιαφόρουν. Ἡ ἄμαξα δὲν ἐδύνατο νὰ
κινήθῃ, τοσαῦτα ἦσαν τὰ πρὸ αὐτῆς πεσόντα σώ-
ματα.

« Ἀτάραχοι οἱ βραχμῶνοι ἔδωκαν σύνθημα προχω-
ρήσεως· ἀλλ' αἰρνης ἐλθόντες χωροφύλακες, ἀνήγει-
ραν τὰ κυλιόμενα σώματα, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔκραζεν
Ἄψε, ἦτοι ἐκουσίως ἔπεσαν, ὅπερ καὶ ἦτο ἀληθινόν.
Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πεσόντων καὶ τῶν φο-
νευθέντων ἡ ἄμαξα ἐκινήθη, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔμεινα
νὰ ἶδω πλέον ἐὰν ἐγένοντο καὶ νέα θύματα. »

ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ.

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Βαυαρίᾳ, προσβληθεὶς ὑπὸ
ἐξανθήματος, ὁ βασιλεὺς Ὀθων, πρῶτος μὲν ἡγεμὼν
τῆς Ἑλλάδος, πρῶτος δὲ καὶ διοργανωτὴς αὐτῆς καὶ
νομοθέτης. Τὸν ἀποθνήσκοντα ἐθρήνησαν πάντες ἐν
Ἑλλάδι· καὶ αὐταὶ αἱ πολέμικαι ἐφημερίδες, εἰ καὶ
παρέπεμψαν ὡς εἰκὸς τὴν περὶ τοῦ πολιτεύματος
αὐτοῦ κρίσιν εἰς χρόνους ὑστέρους, ἐξῆραν ὅμως τὰς
ἀρετὰς καὶ τὴν προαίρεσιν. Τὴν ὁδὸν ταύτην πα-
τοῦντες καὶ ἡμεῖς, εἰς ἓν τι μόνον νομίζομεν καθή-
κον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ μέλλοντος
ἱστοριογράφου, τὸ ἐξῆς·

Κατὰ τὰ δύο ἰδίως ἔτη, τὰ προηγηθέντα τῆς 10
Ὀκτωβρίου 1862, ὁ βασιλεὺς Ὀθων διεσφόρη ὡς
σκεῦος κακίας, καὶ τοιοῦτο, ὥστε ἐὰν συγκαταβῇ
τις νὰ ἐπεξέλθῃ τὰς ἐφημερίδας τῶν τότε χρό-
νων, ν' ἀναπολήσῃ δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βιογραφίαν
τῶν ἐκτρωμάτων ὅσα ἀπ' αἰῶνος ἐκάθισαν εἰς θρό-
νους, οὐδὲ τὸν Νέρωνα λησμονῶν, θέλει νομίσει ἐκεῖ-
νον δημοβορώτερον πάντων· πασῶν δὲ τῶν κατηγο-
ριῶν τρεῖς ἦσαν αἱ κορυφαῖαι· α— ὅτι προέδιδε τὰ
συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος χάριν τῶν Αὐστριακῶν·
β— ὅτι αἱ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς δούλης
Ἑλλάδος ἐνέργειαι αὐτοῦ ἦσαν ἀπλῆ ἀγυρτεία, καὶ
γ— ὅτι ἐπεβούλευε τὴν θρησκείαν ἡμῶν. Ἀπ' ἐναν-
τίας σήμερον πάντες ὁμολογοῦσι καὶ κηρύττουσιν
ὅτι οὐδείς, οὐδ' Ἕλληνας τὸ γένος, ἠγάπησε πλέον ἐ-
κείνου τὴν Ἑλλάδα· ὅτι οὐδείς οὐτ' ἐμερίμνα οὐτ'
ἐθυσιάζετο ὅσον ἐκεῖνος ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος,
καὶ ὅτι οὐδείς ἐσέβετο πλέον αὐτοῦ τὸ δόγμα τῶν
πατέρων ἡμῶν. Μετὰ τὴν πάνδημον ταύτην ὁμολο-
γίαν ὁ μέλλων ἱστοριογράφος θέλει μακαρίσει ἴσως
τὰ ἔθνη ὅσα ἐτυχον τοιοῦτου ἡγεμόνος, ὅστις καὶ
περ διωχθεὶς ἀπέθανεν εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς Ἑλλά-

δος, ὅμοιος πρὸς τὸν Φωκίωνα, παραγγείλαντα τῷ
υἱῷ αὐτοῦ, ὅτε καταδικασθεὶς ἀνόμως ὑπὸ τῶν ἀ-
γνωμόνων συμπολιτῶν ἀπήγετο εἰς θάνατον, « μὴ
μνησικακεῖν Ἀθηναίους. »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΣΠΕΡΑ.

1

Προβαλὲν ἡ ἐσπέρα καὶ βαίνει τὸ σκότος
Ἀργὸν, σιγαλέον ἐπάνω τῆς γῆς·
Ὁ πᾶς εἰς τὰ κάτω εἰσέγησε κρότος·
Δεσπόζει ἐν ὄν ὑπερτάτης σιγῆς.
Σαλεῦ' ὑποκώφως τὸ δέσμιον ρεῦμα
Ἀτρέμα κοιμᾶται τ' ἀόρατον πνεῦμα.
Τὸ ἔραστρον δὲ ἐκκαλύπτεται δῶμα·
Μυστήριον μέγα Θεός τις τελεῖ.
Ἐκεῖ τὸν θνητὸν ν' ἀνυψῶσιν τὸ ὄμμα
Ἐνδόμυχος ἦχος, ὁρμὴ τις καλεῖ.

2

Ἐν κόσμῳ ἀπείρῳ, κενῷ, σιγαλέῳ,
Σπινθήρες πυρῆνος ἀπ.λέτου φωτός·
Ἐξ ἄρκτου καὶ νότου, δυσμῶν τε καὶ ἑω.
Χωροῦν οἱ ἀστέρες τοῦ χάους ἐκτός.
Ἐπάνω πελάγους βυθῶν ἀκυμάντων
Γαμήλιοι κόραι μὲ στέμν' ἀδαμάντων,
Δαδούχων χορεύει εἰς μίαν χορείαν
Τὸ βλέμμα των στρέφουν ἐδῶ ἱλαρόν,
Κ' εἰς ἑρρύθυμον τείνουν τὸ οὖς ἀρμονίαν
Καὶ μ' ἑρρύθυμον βῆμα τελοῦν τὸν χορόν.

3

Τίς δύναμις ἔλκει τὸν μὲν πρὸς τὸν ἄλλον·
Εἷρ' ἔρωτος θείου δεσμός διαρκής.
Τί λέγουν· τί λέγουν μὲ πῦρ ἀναπάλλον·
Ὡσεὶ ν' ἀνταλλάσσωσι λόγους γλυκεῖς.
Καὶ μόν' ἡ ψυχὴ μου ἀκούει τοὺς ἦχους,
Αὐτὴ δ' ἀπαντᾷ μὲ παλμοὺς ἐνδομύχους,
Σκιρτᾷ, καὶ εἰς ὕψος πετώσ' ἀναβαίνει
Τοῦ μέλους ἐκείνου εἰς φθόγγος κ' αὐτὴ
Ποθεῖ, εἰς σπινθῆρ τοῦ φωτός των τὰ γένη·
Ἄλλ' ἤδη τὰ κάτω δεσμά της κρατεῖ.

4

Καὶ φέρει ἐδῶ τὸν ἀγῶνα δεσμίου
Δεινῶς πειρωμένου ἐν μαύρῃ εἰρηκτῇ